Ч. 139. Середа 6 липня (23 червня) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:

на цілий рік	К	4·80
на пів року	„	2·40
на чверть року	„	1·20
місячно . . .	„	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К	10·80
на пів року	„	5·40
на чверть року	„	2·70
місячно . . .	„	—·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Справи внутрішні. — З Балкану. — Міліони Картузів. — Чутка про конституцию в Росиї. Росийско-японьска війна).

У внутрішній політиці настала в теперішну пору мала застоя і тишина, лиш ще справа ческа вносить трохи житє в літну сонливість. Чутка о інспекцийній подорожи президента міністрів до Галичини притихла, а ческа праса доказує, що хоч би др. Кербер і поїхав до Галичини, то се не змінить поступованя ческих послів і не зломить ческої обструкциї.

В Опаві на Шлеску відбули ся великі збори Німців, котрі ухвалили протест против наміреної утраквізациї державних семинарий учительских в Опаві і Тішині. Бесідники, які виступали на тих зборах, старали ся доказати, що намірена утраквізация не єсть наслідком дійстної потреби ческого і польского населеня, лиш успіхом заходів кількох національних аґітаторів. Участники зборів пішли відтак перед правительственний будинок, де стали викликувати „Абцуґ Тун“. Тоді виступила поліция і розігнала демонстрантів.

Австро-угорский амбасадор бар. Каліс і заступник росийского амбасадора були особисто у Порти, щоби наклонити єї до прискореня заповіджених реформ в Македониї. На своє жаданє одержали відповідь, що вже видано приказ, щоби в пяти селах монастирского вілаєта заведено на пробу проєкт реформ предложених ґенеральним інспектором Гільмі-пашою. Проєкт той обнимає між иньшим стяганє десятин. В пяти иньших селах мають бути заведені на пробу реформи, які предкладає Порта.

Справа міліонів Картузів все ще товче ся в комісиї і в ґазетах, але доси не могла комісия нічого викрити такого, що промавляло би в некористь міністра Комба, або що могло би єго і єго сина компромітувати. Ціла справа представляє ся лиш яко зручно заведена інтриґа противників теперішного кабінету в тій цїли, щоби єго повалити. Комісия слїдча переслухувала сими днями якогось Ребеля, бувшого братчика в службі ігумена Трапістів, котрий розповідав, що Картузи прийшли були до Трапістів і просили їх, щоби они постарали ся о то, щоби Картузи дістали авторизацию; они обіцювали заплатити 2 міліони франків. У Трапістів був тоді також князь Орлеаньский. Сьвідок казав, що на се мали ужити гроший збираних „на освободженє бідних душ з чистилища“ і що у Трапістів знаходять ся ориґінальні документи, котрі доказують, що Картузи хотіли дійстно заплатити два міліони. Зізнаня того сьвідка викликали були зразу велику сензацию, але президент міністрів Комб повідомив комісию телефонічно, що той сьвідок єсть дуже підозріний і єго зізнаня треба приймати з великою осторожностию.

Для відміни розійшла ся з Росиї чутка, що там заносить ся на заведенє конституциї. Берлиньска „Post“ пише іменно: Вже від кількох неділь ходять вісти, котрі однакож годї сконтролювати, що міродайні круги не противні тому, щоби в недалекім часї приступити до заведеня конституциї. В послїдних днях говорено навіть, що проєкт, який свого часу виготовив був Лоріс-Меліков за царя Александра II, передано високим достойникам двірским до перестудіованя. Кореспондент згаданої ґазети постановив собі вислїдити, скілько правди на тій чутцї і каже, що то річ певна, що цар не був нїколи противний проєктам, які від якогось часу підношено в академічній формі в кругах двірских і товариских і се становище царя не змінило ся й доси, але з того не можна ще вносити, щоби ся так важна справа стала ся вже тепер актуальною, противно, треба уважати за зовсїм виключене, щоби справу конституциї поставлено на порядку дневнім перед скінченєм війни, котру в довірочних кругах уважають за найтяжшу, яку вела Росия від 1812 р.

19)

БЕЗ МОВИ.

(З росийского — *Володимира Короленка*).

(Дальше).

— Ти як рідний брат для мене — сказав Матвій до довгоногого Італіянця. — По вік тебе не забуду... — Довгий поклепав єго по рамени і ціле товариство весело сьміючи ся, гляділо і притакувало головами, коли Матвій всідав до поїзду, що віз єго через тунелї і улицї, деколи як здавало ся й понад дахи з безнастанним, одностайним і сумним дзвоненєм. Якийсь час тягнули ся ще доми проклятого міста попри вікна ваґонів, відтак зараз коло насипу заблищала синя водна площа, пізнїйше виринули зелені гори з віллями окруженими огородами і садами, тихі острови на великій рінї, темно-синє небо, хмари... Відтак зійшов, як вчера вечером на березї великий місяць і повис в синявій мрацї над гладкою як зеркало рікою.

Кіш з їдою в руках утомленого чоловіка, що сидів в кутї ваґона, похилив ся на бік і з него покотило ся кілька грушок на землю. Найблизший сусід підніс їх, взяв легко кіш з рук сплячого і поставив єго побіч него. Відтак увійшов кондуктор до середини, витягнув не будячи Матвія білет іза стяжки капелюха і всунув на єго місце заосмотрену числом марку. В твердім снї сидів великаньский чоловік, а по єго лици мигало сумно, а деколи уста єго задрожали немов зі страху.

А поїзд гнав і одностайно та сумно роздавало ся єго дзвоненє то серед сплячих паровів і долин, то по улицях малих міст, то попри стациях, де шини як сїть схрещали ся, куди з шумом як вітер в часї бурі перелїтали такі самі поїзди, з таким самим сумним і одностайним дзвоненєм у всїх напрямах.

XXVII.

Пізнїйше їздив Матвій ще нераз тою самою зелїзницею, але тоді видавало ся єму в Америцї вже всьо инакшим як в тих сумних днях, коли поїзд віз єго з Нового Йорку, а він не знав куди. Пречудні побережа Гедзона він переспав і пробудив ся аж в Сиракузах, де понурий червоний відблиск осьвічував із внї вікна ваґонів. То були великаньскі зелїзні гути. Стоплене зелїзо вилило ся як огненне озеро на землю, довкола стояли чорні будинки, чорні люди вештали ся довкола него немов нечисті духи, чорний дим здіймав ся до темного, мрачного неба і дзвони дзвонили одностайно і сумно серед ночи... Відтак прийшло Буффальо, також ціле заслонене димом і парою. А по тім, вже над раном, озвав ся гуркіт висуваних вікон скрізь по ваґонах, сьвіжий поранний воздух напливав до середини. Американцї повихиляли ся з вікон і з видимою цїкавостию гляділи за чимсь.

— Найяґара, Найяґара — водопад — кричав кондуктор, перебігаючи скоро вздовж поїзду і діткнув рамени Лозівця, дивуючи ся, що якийсь чоловік міг сам сидіти в кутї ваґона і не дивити ся на славний водопад Ніяґари.

Матвій підняв ся і поглянув крізь вікно. Було ще темно, поїзд сунув ся майже боязливо по мостї, що висів понад глубоко під ним шумлячою рікою. Міст дрожав і вигнув ся під тягаром, як натягнена струна, а другий такий самий в неботичній висоті від берега до берега кинений міст виглядав як вузка, крізь мраку яснїюча смуга. В долинї шуміла клекотяча струя, на скалах дрімали доми місточка, а там кидала ся з каміня вода і спадала вузкими, білими стяжками в долину. Дальше мішала ся піна ріки з білавою мракою, що здіймаючи ся немов з якого великаньского кітла, засланяв перед людскими очима правдивий вид водопаду. Лиш глухий гук, неутомимий, одностайний і сумовитний, добував ся до гори, наповняючи вогкий, мрачний воздух дрожанєм і тремтїнєм. Немов би щось великаньского котило ся крізь мраку і глухо стогнучи нарікало, що від тисячий лїт не зазнало ніякого спокою.....

Поїзд сунув ся дальше боязливо понад пропасть, міст напняв ся і тремтїв, мрака згустла як дим величезного комина і піднимала ся як верстви хмар до неба. Відтак він почав їти спокійнїйше, земля озвала ся під єго колесами, поїзд минув міст і поїхав скорше понад берег; стало відтак нараз яснїйше з хмари, що стояла понад водопадом і закривала цїлий овид, появив ся місяць — а водопад оставав чим раз дальше позаду в мрачному хмарою над собою, що сполучала небо і землю...

На поли війни настала застоя викликана страшенними зливами в Манджурії, котрі цїлий край переміняли в одно велике озеро. Можна припускати, що тепер вже не прийде до рішаючої битви, бо обі сторони змушені чекати догіднїйшої пори. Аж за яких два місяцї розпічне ся кампанія на ново, але тоді ситуация мабуть змінить ся і то в некорисгь Японців, бо за той час дістане ґен. Куропаткін таку поміч, що вже буде міг зовсім сьміло виступити офензивно. Після вістий з Петербурга Куропаткін зовсім свобідно переводить свій плян кампанії і нїхто єму в тім не перешкаджає, противно, єго бажанє стає ся навіть приказом в Петербурзї. Чутка пущена з Токіо, мов би Росия за посередництвом Францаї предкладала Японцям видане Порт Артура разом з фльотою, щоби лиш залозї позволено вийти, єсть занадто глупою видумкою, як щоби тому можна повірити. Але то здаєсь бути певною річию, що Японія тепер була би готова до заключення мира, скоро би лиш Росия на то пристала.

Новинки.

Львів дня 5-го липня 1904.

— **Іменованя.** П. Намістник іменував санїтарних концепістів: дра Леоп. Гайма і др. Мар. Шайновского повітовими лїкарями, а санїтарних асистентів: дра Едм. Ковалевского і дра Ад. Шулиславского санїтарними концепістами. — Мінїстерство торговлї іменувало почтовими контрольорами старшого офіцияла Стеф. Боровчика з Бялої для Львова і Альб. Цеслїока з Кракова для Бродів.

— **Іменованя** в народних школах. Ц. к. краєва Рада шкільна іменувала між иншими: о. Евгена Ґіссовского учителем гр.-кат. релїґії в 4-кл. шк. ім. сьв. Йосифа в Книгининї селї; Йосифа Цїґлера упр. 2-кл. шк. на передмістю „Поводова" в Самборі: Павлину Дроздовску уч. 2-кл. школи в Денисові; учителями 1-кл. шкіл: Івана Томасевича в Кипячці; Василя Жиґу в Гординї; Кароля Меркляїнгера в Мукавци І; Юлїю Плянківну в Долинї ad Добротвір.

— **Перенесеня.** Ц. к. Дирекция почт і телеграфів перенесла асистента Володим. Хомика з Живця до Писька.

— **З перемиської епархії.** Презенти одержали оо.: Іван Сенишин на Кунинську волю, Евстахий Касюрак на Шумяч, Теофіль Скобельский на Горуцко, Іван Заяць на Смільник дек. затварницкого. — Завідательства одержали оо.: Евгений Копистяньский в Чорній, Іван Худик в Вапеві.

— **Нові вибори до Ради повітової** в Рудках розписала Президия ц. к. Намісництва на днї 1, 3 і 4 серпня с. р.

— **Товариство взаїмного кредиту „Днїстер"** подає до відомости своїх членів, що від вплачених в цїлости удїлів виплачує дивиденду за 1903 р. в висотї 6% від 1 липня с. р. Дивиденди за р. 1902 непідняті до кінця липня с. р. будуть дописані до удїлів.

— **Краєвий Союз Ревізийний у Львові** одержав рескриптом ц. к. Намістництва у Львові з дня 10 червня 1904 ч. 67.150/4 управнене до установлюваня ревізорів для союзних стоваришень і товариств по мисли §. 2 уст. 1 зак. з 10 червня 1903 В. з. д. 133. Отсим взиває ся всї товариства і стоваришеня союзні, щоби безпроволочно внесли подане без стемпля до свого окружного суду, яко торговельного з осьвідченем, що приступили в члени тов. „Краєвий Союз Ревізийний у Львові" і що вслїд за тим підлягають ревізиї сего Товариства.

— **Вписи** до І кл. на рік шкільний 1904/5 відбудуть ся в І-ій школї реальній у Львові (ул. Камінна ч. 2) дня 14 липня с. р. від години 3 до 5-ої по полудни. До того заведеня будуть приняті лише ті ученики, що мешкають в середмістю, в І-ій і IV-ій дїльници.

— **Щезли без слїду.** Анна Єсипова, жінка візника, донесла онгди львівскої поліциї, що 15-лїтна єї дочка Йосифа, видалила ся з дому родичів перед 5 днями і від того часу зникла. Єсипівна, низького росту дївчина, була одїта в червоний кафтаник, спідницю зеленковату, темний соломяний капелюх і синїй плащ.

— **Прогулька з Самбора в гори.** З Самбора пишуть: Видїл філїяльний руского тов. педаґоґічного в Самборі устроює дня 8 і 9 серпня 1904 прогульку до Борислава, Сходницї і Урича. Участь можуть взяти навіть ширші круги інтелїґенциї, особливо-же численно на членів руского тов. педаґоґічного. Місце збірне Борислав, вечером 7 серпня. Дальші кошти удержаня через два днї т. є 8 9, поміщене та підводи виносить 10 К від особи. Зголошеня приймає проф. Т. Біленький, яко голова філії, а грощі пересилає ся найдальше до 3 серпня 1904 на руки п. Ковалева, директора школи в Бориславі і члена комітету прогулькового. Програму подасть ся в часописях в другій половинї липня.

— **Пов. тов. позичок** і ощадности „Праця" в Бучачи стоваришене зареєстроване з обмеженою порукою, розпочинає свою дїяльність в пятницю дня 8 липня с. р. Бюро тов. містить ся в комнатах „Руской Бесїди" в Бучачи. Години урядові на разї кождого понедїлка і четверга о год. 3—4 з полудня а в инші дни від 6—7 вечером, крім недїль і руских сьвят.

— **Видїл Товариства опіки над Інтернатом** для кандидатів ц. к. учительскої семинариї в Самборі оповіщує конкурс на 100 вільних місць в інтернатї. Приняті кандидати одержать поміщене, удержанє, опал, пранє, сьвітло, лїкарску і педаґоґічну опіку, однак мусять піддати ся вказаним в конкурсї условям і приписаному для учительских інтернатів домашному реґулямінови. Кандидати III. і IV. року будуть приняті без оплати, лише за побирану педаґоґічну стипендию, ученики II. року за доплатою 4 К, а І. року за доплатою 8 К, а з курсу приготовляючого за доплатою 10 К місячно до побираної стипендиї. Кандидати І. і II. року з поступом дуже добрим (сьвідоцтво з відзначенем) вільні від поплати. Всї приняті

Видавало ся, немов би серед ночи якась крилата потвора кинула ся в тім місци до ріки та купаючи ся, била крилами, розприскувала воду і робила піну...

Від Детроа затямив собі Матвій лиш то одно, що тут зелїзниця немов би цїлком зійшла з землї і разом з шинами і поїздом плила по водї. То було вже другої ночи і на против нїм березї ріки розкинуло ся на величезній рівнинї місто та сьвітило і ясніло лагідно своїми синими, білими і жовтими сьвітлами. Відтак перелетів над раном поїзд попри Чікаґо.

По правій сторонї котив свої синї филї аж майже під самі шини, безмежний мов море Мічіґен і якийсь саме до берега пливучий пароход вигинув на водній овиди великий і дивний, немов би виїздив на водяну гору.... Ще кілька годин їзди вздовж берега, відтак Мільвокі — і зелїзниця завернула на захід.

Міста стали менші і простїйші, їхало ся попід лїси, понад ріки, попри поля і кукурузяні лани... І в міру того, як околиця зміняла ся і до вікон завівав сьвіжий вітер з піль і лїсів, підходив Матвій чим раз частїйше до вікон, оглядав чим раз уважнїйше околицю, що розвивала перед єго очима знакомі житю Лозінця мирні образи єго вітчини.

І рівночасно почала таяти поволи і незамітно закаменїла в ненависти душа обидженого і переслїдованого чоловіка. В однім місци вихилив ся він майже аж до половини крізь вікно, аби поглянути на скоро перелїтаючий лан жита, де мужчини і жінки вязали снопи. В иншім місци гляділи оперті на заступи і топори сильні, опалені люди, що корчували лїс. Матвій знав ту роботу і єго кортїло вискочити з вагона, вхопити топір або сокиру і показати тим людям, як він, Матвій Лозиньский, уміє упорати ся з пнем дерева.

Але заєдно подзвонюючи гнав поїзд дальше і в пестрій мішанинї міняв ся образ за образом, а сумні днї міняли ся з сумнїйшими ще ночами. І в міру того, як природа ставала приступнїйшою, зрозумілїйшою і простїйшою, в міру того як душа Лозівця все більше розтавала і ставчи мякшою, отвирала ся для мирної краси спокійного і єму зрозумілого житя, в міру того як в нїм замісто тупої ненависти заворушила ся насамперед цїкавість, а відтак зачудованє і чувство тихого вдоволеня, в міру того і разом з тим всїм заострила ся і поглубила ся єго сумовитість. Тепер чув він, що й для него в тім краю найшлось би місце, колиб він був з самого початку не відвернув ся від того краю, єго людий, єго міста, колиб він був більше зважав на єго звичаї і бесїду і колиб вкінци був не осуджував всього загалом, що зле і що добре.... А тепер стояло між ним а тим житєм волоцюзство, а може навіть — злочин....

А люди, хоч зверхним своїм виглядом часто пригадували Паддіого, видавали ся Лозівцеви мимо того чим раз в иншім сьвітлї. Коли він пересїдаючи з одного поїзда в другий їхав, міняли ся кілька разів і подорожні і прислуга зелїзнична, але висїдаючі подорожні все звертали увагу нових на великаньского чоловіка, що як здавало ся не чув ся свобідним в своїй одежи, був якийсь боязливий, неповоротний і безпомічний як дитина. Нїхто не перешкаджав єму, нїхто не напикряв ся єму з питанями, але за кождим разом, коли треба було пересїдати, приходив кондуктор або котрий з подорожних до Матвія, брав єго за руку і вів вічливо з собою. Великан ішов тодї послушно і глядів на свого провідника заклопотаними, але вдячними очима.

Крім того люди тут, в серединї краю, не видавали ся вже так подібні до себе, як там в тім великаньскім містї, де Матвій зробив тілько сумних досьвідів.

Все всїдали кремезні фермери до поїзду, широкоплечі, опалені люди в широких кафтанах і з бородами, котрі також могли викликати насьмішки новойорских уличників. Були між ними і поважні кваќри в одежи запнятій аж під шию, і живописно одїті канадийскі мисливці, що виріжняли ся від прочих подорожних і впадали мимохіть в очи. А раз дожидаючи поїзду, сиділа довкола ватри цїла громада мідяношкірих Індиян, повертаючих з Вашинґтону. Всї они загорнувши ся в свої плахти, курили байдужно люльки, не зважаючи на цїкаву товпу, що висїла з вагонів і їм приглядала ся.

На одній стациї, недалеко малого міста, котрого доми видко було на краю лїса з тамтої сторона ріки, всїв до ваґона, в котрім сидїв Матвій, новий подорожний. То був старий чоловік з худим, запалим лицем, тонкими устами і острим, пришибаючим поглядом. Чоловік на вид дивний, а може навіть сьмішний, тим більше, що був одїтий цїлком як жебрак, але в своїй появі був дуже певний, а навіть гордий. Єго колись імовірно чорне одїнє було тепер сиве і вповзлє, покрите білим порохом і безчисленними пятнами. Єго штани були такі короткі, немов би він їх здер з якого малого хлопця, а чоботи були більше руді як чоботи Матвія, на котрих все таки видко було слїди щіток мурина Сама. Але на голові мав той подорожний новісенький, лискучий цилїндер, а в устах сторчало велике циґаро, що наповняло цїлий ваґон пахучим димом. Матвій вже перше дивував ся, що в тім краю нема імовірно окремих ваґонів для „простого народа", а тепер погадав собі, що такого чоловіка, в таких штанах а ще до того з циґаром в устах, ледви чи стерплять побіч себе другі подорожні, навіть помимо єго нового цилїндра, що виглядав при цїлій єго появі як крадений. Але на велике своє зачудованє побачив, що старого проводили з пошаною дві особи, якийсь дуже елеґантний пан і другий, як видко було, повертаючий просто від роботи коваль. Оба подали єму руку і коли він увійшов до ваґона, посунув ся найблизше сидячий, також дуже хорошо одїтий молодий чоловік, дуже вічливо на бік, аби єму зробити місце. Старий кивнув головою, вийняв циґаро з уст і подав молодому чоловікови руку в новісенькій рукавичцї.

Тимчасом поїзд гнав дальше. Теплий вечер спускав ся на поля, на лїси і долини, за-

до інтернату кандидати мають безусловно зложити при вступі 26 К, а іменно: 10 К яко доплату за пів липня (бо за сей місяць не побирають стипендиї); 12 К на видатки шкільні, 2 К на лікаря і 2 К на інвентар, крім того мають виказати ся, що мають: 1) молитвослов, 2) шість пар біля, 3) шість простирал, 4) шість пошевок, 5) шість ручників, 6) шість хустинок до носа, 7) дві пари нової обуви, 8) два комплетні убраня і пальто зимове, 9) подушку, 10) гребінь, щітку, ложку, вилки, ніж і скрипку; біле має бути значене. Поданя о приняте до інтернату належить вносити в реченци до 18 липня с. р. на руки дирекциї ц. к. семинариї учительскої в Самборі і потреба до них долучити: послідне сьвідоцтво шкільне, деклярацию родичів, потверджену громадскою зверхностию, в наслідок котрої зобовязують ся платити точно що місяць з гори доплату після висше поданого условия. Чужі мають долучити метрику уродженя і сьвідоцтво убожества. Бувші вихованки інтернату, котрі відповіли приписам реґуляміну і викажуть ся поступом в науках і доброю нотою з обичаїв, мають першеньство. Поданя компетентів чужих, котрі мають близше до инших семинарий, не будуть увзглядненї.

— **Конкурс.** Щоби дати можність руским дівчатам научити ся жіночих робіт і тим забезпечити собі на будуче удержане, постановила Дирекция Жіночої Спілки промислової „Труд“ розширити дотеперішну бурсу з 25 на 30 місць і в наслідок того розписує отсим конкурс на 5 місць в тій бурсї. Условия приняття ось такі: 1) Скінчений 14 рік житя; 2) Сьвідоцтво здоровля; 4) Зобовязане підписане родичами або опікунами бути в бурсї через 3 роки, конче потрібні до фахового образованя; 5) Зобовязати ся заплатити 4 корони вписового, а крім того платити за помешкане харч і науку в першім роцї місячно по 20 корон, в другім по 10 кор., а в третім роцї дає ся помешкане, харч і науку безплатно. Що дотикає обсягу науки в бурсї, то дївчата учать ся одного з трех фахів, то є: 1) шитя і крою біля, гафту білого, гафту кольорового і т. и. 2) шитя і крою суконь, 3) робленя капелюхів дамских, 4) робіт артистичних, рахунковости купецкої, маніпуляциї канцелярийної і язика німецкого. Для доповненя загального образованя закладає Дирекция бібліотеку. Поданя о приняте належить внести письменно до Дирекциї Жіночої Спілки промислової „Труд“ Львів Ринок ч. 39 найдальше до 10 липня.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Париж 5 липня. Сенат ухвалив два перші артикули проекту закона о знесеню науки в монастирях.

Льондон 5 липня. О затоненю парохода „Норґен“ коло островів Гебридів доносять, що катастрофа наступила так скоро, що ратунок був неможливий. Пасажири під ту пору лежали вже в ліжках. Перепуджені наглим потрясенем вибігли на гору і стали пхати ся до лодий; нараз корабель перехилив ся і втягнув під воду всіх, що стояли на покладі. Всіх подорожних було 644.

Дорвай 5 липня. Доси видобуло ся тут на беріг із потоненого корабля Норґен 101 людий.

Петербург 5 липня. Рос. аґентия телеґрафічна доносить, що в Тегерані вибухла холера. Що дня умирає там по 150 людий. Анґлійці виносять ся із сторін загрожених пошестию.

Петербург 5 липня. В рішаючих кругах говорять о висланю 50.000 войска з Туркестану до Манджуриї, хоч тому противлять ся високі урядники зі взглядів політичних.

Петербург 5 липня. Ґенерал-ґубернатором Фінляндиї іменований кн. Оболеньский. Цар видав до него відручне письмо, в котрім висказує переконане, що заряд і законодавство, які суть тепер у Фінляндиї будуть могли бути удержані для добра Фінляндиї. Убитє Бобрикова було ділом божевільного; нарід фінляндский не брав участи в тім злочинї. Власть державна мусить стреміти до тісного сполученя Фінляндиї з державою. Повільне прилучене Фінляндиї до Росиї поклав цар Бобрикови за перший обовязок. Цар сподіває ся, що новий ґенерал-ґубернатор буде поступати після сеї вказівки.

Льондон 5 липня. До „Standard-у“ доносять з Токіо, що до японьскої команди надходять жалї на варварства Росиян, яких они допускають ся на ранених Японцях.

Льондон 5 липня. Адмірал Тоґо доносить під вчерашною датою, що минувшої ночи удало ся єму затопити два російскі кораблї воєнні. Тої ночи фльотиля японьских торпедовців заплила до в'їзду Порт Артура, де стрітила два кораблї на вартї; оба ті кораблї знищено і затоплено.

криваючи всьо легким сумерком, що все ставав синїйший і густїйший. Одностайне давонене льокомотиви гомонїло по лїсі, що мовчаливо стояв по обох сторонах зелїзниці. І часто виринало десь на якімсь вільнім місци сьвітло; тут і там горів огонь, довкола котрого лежали люди, а доми з осьвітленими вікнами мигали попри поїзд.... В однім місци сидїла цїла родина під голим небом при вечери. В широко отвертих дверях стояла жінка з дитиною на руцї і навіть полумінь сьвітла не рушала ся серед лїсної тишини.

Матвій глядів на то всьо з дивним чувством: щось рідного почував він тут, де вела ся перша борба чоловіка з природою і єму стало сумно; в подібний спосіб мусїли тут десь жити Осип і Катерина, а він.... Що сталось би з ним в незнакомім місци по тім всім, що він наробив?

В нїм обудило ся таке гірке чувство, що він волів пробовати спати.... І вскорі він дійстно заспав оперши ся головою о стїну. По єго лици пересували ся в сьвітлї електричної лямпи тїни сумних снів, уста дрожали, а брови морщили ся немов від внутрішного болю.

XXVII.

Сон не все приходить в пору. І коли би був Матвій тепер не заспав, то він міг би був богато цїкавого почути, а єго пригоди були би мали скорий і щасливий конець.

Однако він спав, коли поїзд стояв досить довго перед якоюсь малою стациєю. Недалеко від шин стояли на зрубі серед лїса будинки з сьвіжо зрубаного дерева. На зелїзничім насипі піднята ся метушня і виладовували камінє і рільничі машини, чути було скору біганину і голосні крики в якійсь дивній гаркотячій мові. Подорожні Американцї глядїли цїкаво з вікон ваґонів і бачили, що ті люди більше суєтять ся як треба.

— Даруйте, пане — спитав один подорожний з Мільвокі — що то за нарід?

— Російскі жиди — відповів запитаний. — Они заложили кольонію коло Дубльтави.

В тій хвили задержали ся дві стати перед отвертими дверми ваґона і роздала ся російска мова.

— Слухай, Євгеній — говорив один тонким голосом і легко гаркотячи. — Ще раз: лиши ся у нас!

— Нї, не можу — відповів мягкий басовий голос другого. — Мене тягне, знаєш.... Ті послїдні вісти....

— Така сама мрія, як і перше!... І задля тих мрій відвертаєш ся від дїйстного, доброго, живого дїла: дати тисячам людий нову вітчину, зробити суспільну пробу....

— Всьо то правда, і серед инших обставин.... Кажу тобі: мене тягне. А що до мрій, Самуїле, то.... По перше лише в тих мріях лежить житє... будучности! А по друге, ти сам в своїм дїлом....

— All right! — крикнув хтось на містку ваґона.

— Please in the cars! — роздав ся голос кондуктора. Оба приятелї обіймили ся сердечно і один з них вскочив до відходячого поїзду.

То був високий, ще молодий чоловік з неправильними, але видаючими ся чертами лиця, в запорошеній одежи і чоботах, немов би того дня зробив далеку дорогу пішки. Положив малий вузлик в сїтку над Матвієвою головою і єго погляд упав на лице сплячого. В тій хвили отворив Матвій може під впливом того погляду свої синї, заспані і сумні очи. Хвильку глядїли оба на себе. Але відтак голова Матвія опала знов назад і з єго широких грудий вирвало ся глубоке вітхане.... Він знов заспав.

(Дальше буде).

Поїзди льокальні.

Приходять до Львова.

З **Брухович** 6·42, 7·30, 11·45 рано, 3·00, 4·30 і 5·03 по полудни, 7·54 і 8·59 вечером (до 11/9 вкл.)

З **Янова** 8·20 рано, 1·16, 4·45 по полудни, 9·25 вечером (від 1/5 до 30/9 вкл.) 10·10 вечером (від 15/5 до 31/8 вкл. в недїлї і сьвята).

Зі **Щирця** 9·35 вечером (від 1/6 до 11/9 вкл. в недїлї і сьвята).

З **Любіня** вел. 11·35 вечером (від 15/5 до 11/9 вкл. що недїлї і сьвята).

Відходять зі Львова.

До **Брухович** 5·48 рано, 9·30 і 10·50 перед полуднем, 1·05, 3·35 і 5·05 по полудни, 7·05 і 8·04 вечером (від 8/5 до 11/9 вкл.)

До **Янова** 6·50 рано, 9·15 перед полуднем (від 1/5 до 30/9 вкл.), 1·35 по полудни (від 15/5 до 31/8 в недїлї і сьвята, 3·18 по полудни (від 1/5 до 30/9 вкл.) і 5·48 по полудни.

До **Щирця** 1·45 по полудни (від 1/6 до 11/9 вкл. в недїлї і сьвята).

До **Любіня** вел. 2·15 по полудни (від 15/5 до 11/9 вкл. в недїлї і сьвята).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

Виданя
Руского педаґоґічного Товариства.
у Львові, ул. сьв. Софії ч. 9а).

Образкові виданя.

*Зьвіринець 20 сот. *Гостинець 20 сот. *Забавки 20 сот. *Менажерия 20 сот. *Квіточка 40 сот. *Віночок 40 сот. *Забавки для дітий 80 с. *Нашим дітям ч. І. 80 с. *Нашим дітям ч. II. 80 с. *Діточі вигадки ч. І. 60 с. *Діточі вигадки ч. II. 60 с. *Наші зьвірята 80 с. *Казки народні ч. 1 і 2 по 50 с., разом опр. 1 К. 30 с. *Казки Андерсена ч. 1, 2, 3, 4, 5 по 50 с., разом опр. 2 К. 90 с. *Байки Брянчанінова 30 с. *Робінзон Чайченка 80 сот., опр. 1 К. 10 сот. *Мірон: Пригоди Дон Кіхота (друге видане) 80 с., опр. 1 К. 10 с. *Байки братів Ґрімів 50 с. Дітвора 1 кор Зьвірята домашні 80 с. Приятелї дітий 1 кор. 20 с. Ах яке хороше 2 кор. Для розривки 1 кор. 20 сот. *Ґете-Франко: Лис Микита (трете цілком змінене видане) 1 кор., опр. 1 кор. 30 сот.

Виданя без образків.

*Молитвенник народний 30 сот., в полотно оправлений по 40 сот. **Др. А. Кельнер**: Коротка історня педаґоґії 60 с. ***Китиця желань** 2. розширене видане 40 с. ***Читанка** ч. І., III., IV. опр. по 40, без оправи по 20 с. ***Ів. Левицкий**: Попались. Різдвяні сцени 20 с. ***Вол. Шухевич**: Записки школяря 40 сот. ***Тарас Шевченко**: Кобзар для дітий 30 с. **Гордієнко**: Картагинці і Римляни 20 с. ***Юлій Верне**: Подорож довкола землї 1. Кор. 20 с., опр. 1 кор. 50 с. **Др. Мих. Пачовский**: Замітки до науки руської мови 60 с., Билини і думи 20 с. **Дзвінок** з р. 1894 4 К. **Др. Мандибур**: Олімпія 40 с. **Віра Лебедова**: Гостинець дітям 50 с. ***Василь В-р. Джонатан** Свіфт. Подорож Ґулївера до великанів 50 с. ***Мальота**: Без родини 80 с., опр. 1 К. 10 с. ***А. Глодзіньский**: Огород шкільний 1 К. 20 с. **Сальо**: Непос, учебник для III кляси ґімназ. 1 К. 30 с. **Kokurewicz Józef**: Podręcznik dla kancelaryi szkolnej 60 c. ***А. К.**: Робінзон неілюстрований 20 с. **О. Нижанковский**: Батько і мати, двосьпів з фортепяном 20 с. ***Дніпровоі Чайки**: Коза дереза 50 с. **Мапа** етноґрафічна Руси-України 40 с. **Барановский**: Приписи до іспитів 40 с. **Дзвінок** з р. 1895, 1897—1900 по 4 К. **Вол. Шухевич**: Від Бескида до Андів 20 с. ***Ів. Франко**: Абу Каземові Капці 40 с. **Дзвінок** з р. 1901 6 К. **Остап Макарушка**: Короткий огляд руско укр. письменьства 30 с. ***Т. Шевченко**: Кобзар 2 К., опр. 2 К. 40 с., в пол. 2 К. 70 с. ***Ів. Франко**: Коли ще зьвірі говорили, казки для дітий 80 с., опр. 1 К. 10 с. **Віра Лебедова**: Малі герої 50 с., опр. 70 с. ***Ів. Спілка**: На чужині 40 с., опр. 54 с. **Стефан Пятка**: Дарунок для дітий 40 с., опр. 60 с. ***Оповіданя** для дітий 40 с., опр. 54 с. ***Мих. Коцюбиньский**: Оповіданя 40 с., опр. 54 с. ***Олекса Катренко**: Оповіданя 40 с., опр. 54 с. **Василь В-р**: Подорож до краю Ліліпутів 50 с., опр. 64 с. ***А. Кримский**: Переклади 40 с., опр. 54 с. **Картки з історії Руси-України.** 40 с. ***Д. Н. Мамина-Сибіряка**: Дитячі оповіданя 30 с., опр. 44 с. ***А. Пушкін**: Байки 30 с. ***Марко Вовчок**: оповіданя І. часть 30 с.; опр. 44 с. ***Марта Борецка**: істор. оповід. 40 с., опр. 60 с. ***Ковалів Стефан**: На прічках, оповід. 30 сот., опр. 44 сот. ***Др. Мих. Пачовский**: Народні Думи з поясненями, І. ч. 40 с., опр. 60 сот. ***Гр. А. Толстой**: Казки 40 с., опр. 54 с. ***Поеми О. Кониського**: 30 с., опр. 44 с. *Покарана Лож, комедийка Кучальскої 20 с., опр. 34 с. **Оповіданя М. Вовчка.** II. ч. Інститутка 40 с., опр. 60 с. *Дивні пригоди Комаха Санґвіна, І. част. 40 с., опр. 70 с. *Перша китичка для малих дівчат, Е. Ярошиньскої 20 с. ***Малий** сьпіваник 20 сот. ***Клявдия Лукашевич**: Серед цьвітів, комедия в 2 діях 16 с., опр. 30 сот. *Друга китичка для малих дівчат, Е. Ярошиньскої 20 с., обі опр. 54 с. **Шекспір** в повістках 30 с., опр. 60 с. **Дві могилї**, Королевского 18 с., опр. 32 с. Анґлїйскі казки, 24 с., опр. 38 с. ***Леоніда Глібова**: Байки 10 с. ***В. Чайченко**: Олеся; Комар; Два оповіданя по 10 с., Дума про княгиню Кобзаря 10 с. **Дніпровоі Чайки**, Казка про сонце та его сина; Писанка по 10 с. **Учитель** на р. 1890—1900 по 2 К. з р. 1901 по 4 Кор.

Книжки, назначені **зьвіздкою**, *апробовані Радою шкільною* на нагороди пильности до шкіл народних, Інститутка і Шекспір в повістках до шкіл виділових, а „Огород шкільний“ поручений до бібліотек шкільних.

Замовляти можна в товаристві педаґоґічнім у Львові ул. сьв. Софії ч. 9 а, в книгарні Наукового Товариства імени Шевченка, ул. Чарнецкого ч. 26. і в книгарні Інституту Ставропигійского ул. Руска ч. 3.

Хто купує книжки на суму 10 К і висше в самім товаристві, дістає 10% рабату. Виданя ілюстровані ч. 96—100 продає ся без рабату.

Книжки висилає ся за готівку або за послїплатою.

При замовленях треба дочислити оплату почтову

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).